

Cele patru zile ale răscumpărării

Joi:

Sacrificarea mielului de Paște

Cu joi din Săptămâna Patimilor scriem 14 Nisan din anul 32 d.Hr. Aceasta era ziua în care trebuia sacrificat Paștele. A se citi Luca 22.7 și versetele următoarele, Marcu 14.12 și versetele următoarele, Matei 26.17-19. În această zi doi ucenici, Petru și Ioan, au trebuit să meargă la Piața Templului, pentru a pregăti pentru Domnul și cei doisprezece apostoli sărbătorirea Paștelui.

Să privim mai întâi câteva informații de fond: toți cei care veneau la Ierusalim din străinătate trebuiau să fie cazați într-o cameră din Ierusalim, fără niciun fel de contribuție din partea lor. Știm acest lucru din Talmud. Deci, dacă Domnul Isus a ales o anumită cameră de sus, pe care ucenicii trebuiau să o amenajeze, nu trebuia să plătească nimic pentru ea, conform legii iudaice.

Pregătirea Paștelui arăta pentru început astfel: mieii de Paște trebuiau sacrificați pe altarul din Piața Templu și nu în altă parte. Acest lucru este deja prescris de Tora în Deuteronomul 16.2. De aceea Petru și Ioan trebuiau să meargă la Templu. Acolo, tăierea a început după-amiaza în jurul orei 15.00 și a durat până la ora 17.00. Toate cele 24 de clase de preoți trebuiau să participe la această misiune. Toate miile de preoți au fost cumva folosiți sau cel puțin trebuiau să fie disponibili.

Sacrificiul a avut loc după cum urmează: un preot lua cuțitul de sacrificare și sacrifica mielul. Un alt preot trebuia să țină vasul pentru a colecta sângele. Acesta a fost dat în grabă la următorii preoți, care stăteau cu toții în rând. Ultimul din rând trebuia să verse vasul la altar.

Logistica necesară în acest scop este aproape de neimaginat! Pentru a avea suficientă apă pentru slujba de la Templu, exista un viaduct lung din Betleem, de unde se colecta apă din mai multe izvoare. Ea era condusă pe câteva zeci de kilometri până la Ierusalim, direct pe Muntele Templului, unde se afla o cisternă uriașă.

În partea de sus a Pieței Templului, în camera Golah, se afla o roată de apă, care era folosită pentru a transporta apa din cisternă în Piața Templului. Astăzi știm exact unde se afla roata de apă pe Muntele Templului. Apa era folosită pentru a spăla sângele mieilor sacrificați. Aceasta era apoi drenată printr-un canal în Valea Chedron.

Acea zi a fost o zi incredibilă! Au fost sacrificați aproximativ 250.000 de miei. Un miel de un an are aproximativ patru litri de sânge. Așadar, în acea zi au curs aproximativ un milion de litri de sânge! Petru și Ioan se aflau în mijlocul acestei sacrificări a mieilor. După sacrificare, trebuiau să ia cu ei mielul pe care îl cumpăraseră pentru celebrarea de seară a mesei de Paște. L-au purtat agățat pe o ramură de rodie și l-au adus în camera de sus pentru a pregăti în cele din urmă totul pentru masa de seară.

Această zi i-a marcat pe acești doi ucenici într-un mod cu totul deosebit, pentru că, în retrospectivă, au putut să realizeze: toate aceste râuri uriașe de sânge arătau spre sângele prețios al Domnului nostru Isus Hristos. De aceea, este deosebit de interesant pentru noi să știm că în Noul Testament doar Ioan și Petru se referă explicit la Domnul Isus ca fiind Mielul lui Dumnezeu. În Ioan 1.29, de exemplu, citim: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul

lumii”, iar în Apocalipsa, Ioan vorbește de 28 de ori despre Miel. Petru scrie într-una din epistolele sale: „... căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeți din felul deșert de viață pe care l-ați moștenit de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată.”

În ziua dinaintea răstignirii a curs sângele mieilor de Paște, iar în a cincea zi a creației, Dumnezeu a creat suflete vii în mare. *Nephesh chajah* - suflete vii - așa numește textul ebraic de bază ființele vii din Geneza 1.20,21. Cuvântul suflet vorbește despre sentimente și simțiri, și tocmai în a cincea zi a săptămânii, ziua joi, s-au produs în Ioan și în Petru sentimente interioare profunde pentru Domnul.

În cea de-a cincea zi a creației, păsările și-au ridicat aripile să zboare la înălțime, astfel încât au putut zbura deasupra pământului, sub întinderea cerurilor. Experiențele unice trăite de Petru și Ioan în ziua Paștelui în curtea interioară a Templului, lângă altar, i-au condus în cele din urmă la cele mai înalte culmi ale Evangheliei, ca să ajungă la o cunoaștere profundă și cuprinzătoare a răscumpărării făcute de Isus Hristos, adevăratul Miel de Paște.

În această zi, s-a cântat și Psalmul 81. El tratează sărbătoarea de Paște, pentru că în acest pasaj se spune că la această sărbătoare Dumnezeu l-a eliberat pe Israel din Egipt. Citim de la versetul 3 la 6:

Psalmul 81.3-6: Sunați din trâmbiță la lună nouă, la timpul rânduit, în ziua sărbătorii noastre; [Din context devine clar că este vorba de sărbătoarea de Paște] pentru că este o lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov. El a așezat-o ca o mărturie în Iosif, când a ieșit traversând țara Egiptului, unde am auzit o limbă pe care n-o cunoșteam. Am îndepărtat povara de pe umărul său, ...

Acum, trebuie amintit că acest psalm era cântat întotdeauna în ziua de joi, chiar dacă Paștele nu coincidea cu aceeași zi a săptămânii în fiecare an. Această sărbătoare nu este fixată într-o zi din săptămână, ci într-o zi calendaristică - 14 Nisan. Această zi calendaristică cade în fiecare an într-o altă zi a săptămânii. În anul Săptămânii Patimilor, însă, Paștele a căzut într-o zi de joi, în care s-a cântat tocmai acest psalm.

În versetul 9 din acest Psalm citim: „Să nu fie printre voi niciun dumnezeu străin și să nu te închini unui dumnezeu străin”. Când ne dăm seama că, a doua zi, Sinedriul va spune că ei îl au ca împărat doar pe Cezar și că acest Om, Isus din Nazaret, ar fi vorbit împotriva Cezarului, vedem că liderii poporului lui Dumnezeu s-au plecat în fața unui dumnezeu dintr-o țară străină. La urma urmei, Cezar își permisesese să fie venerat ca un dumnezeu în acea perioadă. Acum, la sărbătoarea de Paște – cu o zi înainte de sărbătoare, consemnat în Ioan 19.15 - au fost serios avertizați să nu se închine niciunui alt dumnezeu.

Sărbătoarea de Paște este sărbătoarea eliberării din Egipt și, de asemenea, le amintea că Mesia va elibera încă o dată pe Israel. În loc să-L primească pe Mesia, adevăratul Eliberator din robia păcatelor, ei L-au respins și s-au închinat unui dumnezeu străin.

În versetul 11 se spune: „Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu, și Israel nu M-a vrut”. Pe bună dreptate, versetul 13 spune: „Dacă M-ar fi ascultat poporul Meu, dacă ar fi umblat Israel pe căile Mele!”. Mulțimea nu a ascultat avertismentul lui Dumnezeu dat prin corul Templului în acea vreme! Acest lucru a fost deja prezis în mod profetic în Psalmul 81, chiar în această zi de joi.

Vineri:

Sărbătoarea Paștelui - Răstignirea

În contextul calendarului iudaic, trebuie să fim clari în această privință: încă de joi seara, în jurul orei 18.00, a început ziua de vineri, 15 Nisan. În această seară, Domnul a mâncat împreună cu ucenicii Săi mielul de Paște sacrificat. În timpul acestei cine, El a instituit Cina Domnului. Aceasta înseamnă că în ziua răstignirii Sale, Domnul Isus a instituit cina și a mâncat mielul de Paște!

După masa de Paște, Domnul a mers în Grădina Ghetsimani, pe versantul vestic al Muntelui Măslinilor. Acolo, Domnul Isus a văzut suferințele Sale viitoare în toată grozăvia și teama lor. El S-a rugat cu cea mai mare intensitate. În trei faze separate de rugăciune, El L-a întrebat pe Tatăl dacă există vreo posibilitate ca El să fie scutit de suferința iminentă. Cu toate acestea, ca ființă umană, El s-a supus planului desăvârșit al Tatălui.

Aici a devenit foarte clar: singura cale de mântuire era că Domnul Isus a mers la cruce pentru noi! Nimeni altcineva în afară de El nu putea să realizeze această lucrare de răscumpărare, nici un om, nici un înger. Deși Domnul a dorit ca ucenicii Săi să-L sprijine în lupta rugăciunii, niciunul nu a reușit să învingă oboseala. Erau insensibili în simțurile lor și în percepția lor spirituală. În cele din urmă, o mulțime uriașă înarmată de câteva sute de oameni a venit să Îl aresteze.

Reprezentanții Sinedriului au efectuat mai întâi un interogatoriu în casa fostului mare preot Ana. El a fost în funcție între anii ca. 6-15 d.Hr.

Apoi L-au dus pe Domnul Isus în casa lui Caiafa, marele preot care era în funcție în acea vreme prin favorul Romei. În cadrul acestor interogatorii nocturne, procesul Domnului Isus a fost pregătit neoficial în case particulare, pentru a nu pierde timp, pentru a putea fi condamnat oficial la moarte într-un singur proces scurt, începând de la răsăritul soarelui. Talmudul conține o lege rabinică care stipulează că niciun proces referitor la viață și moarte nu poate avea loc noaptea. De aceea la început au mers în case particulare, pentru că astfel puteau spune că nu erau audieri oficiale. Totuși, în aceste prime două etape, totul a fost pregătit pentru procedura oficială din Templu. În toată această procedură, au fost încălcate cel puțin 20 de legi ale Torei și ale regulilor rabinice.

Contrar regulilor de procedură aplicabile, a fost clar de la început că se va ajunge la un verdict de vinovăție cu pedeapsa cu moartea. Astfel, aceste trei faze ale procesului au fost o farsă pur ipocrită. De aceea, Domnul Isus nu a răspuns la întrebările acuzatorilor Săi. Totul fusese deja stabilit și clar determinat. Nu a existat nicio căutare a adevărului. Nu au fost chemați martori care ar fi putut contribui la exonerare, deși aceasta a fost regula, încă de la începutul procesului. De aceea, El a tăcut ca un miel dus la tăiere, așa cum descrie Isaia 53 în mod atât de emoționant.

În cele din urmă, de îndată ce a răsărit soarele – a se citi Matei 27.1 - era permisă oficial convocarea procesului. Prin urmare, Sinedriul s-a reunit în cele din urmă în Templu, în porticul regal, pentru procesul oficial. Procesele Sanhedrinului trebuiau să aibă loc necondiționat în Templu. Această a treia fază a procesului a decurs foarte repede, pentru că totul fusese deja stabilit în prealabil.

Însă iudeii nu aveau permisiunea Romei să execute ei înșiși pedeapsa cu moartea într-un astfel de caz. De aceea au fost nevoiți să-L predea pe Domnul Isus romanilor. Astfel, după procesul din Templu, Domnul a fost dus la Pilat în pretoriu.

Pilat, în calitate de reprezentant al Imperiului Roman, a deschis procesul împotriva Domnului Isus. Și-a dat seama, totuși, că această chestiune se desfășura ca un proces nedrept. Când a auzit că Irod Antipa, tetrarhul Galileii, era în vizită la Ierusalim în timpul Paștelui, a încercat să transfere cazul. Acest lucru este menționat doar în Evanghelia după Luca. În acest scop, a pus să fie adus Domnul Isus la palatul Macabeilor. Acolo, însă, nu s-a putut organiza niciun proces serios. În cele din urmă, Irod l-a trimis pe Domnul înapoi la Pilat, astfel că Pilat a trebuit să încheie procesul într-o a treia fază. Procesul a avut șase etape: trei evreiești și trei păgâne.

Pilat l-a condamnat pe Domnul Isus la sfârșitul procesului - în deplină cunoștință de nevinovăția Sa - la moarte pe cruce. A executat această sentință pentru că, din punct de vedere politic, se aștepta la avantaje. Adevărul în materie politică nu-l interesa cu adevărat. De aceea, din punctul său de vedere real-politic, el a pus întrebarea conform lui Ioan 18.38: „Ce este adevărul?” El dorea pur și simplu liniște în domeniul său de guvernare. Și-a exercitat politica sa reală în detrimentul adevărului.

În urma procesului și a maltratărilor de nedescris din partea soldaților romani, Domnul Isus a fost răstignit în jurul orei 9. Acest lucru s-a întâmplat, deci, chiar în momentul în care arderea-de-tot de dimineață a fost pusă pe altarul din Templu de către preoții oficianți. Moartea a survenit în cele din urmă atunci când a fost depusă arderea-de-tot de seară, în jurul orei 15.00.

În această zi, în timpul răstignirii, în Templu s-a cântat Psalmul 93, care vorbește despre această nedreptate, care a fost ca un potop dezlănțuit, care se izbea de stâncă. Începând cu versetul 2, acest psalm afirmă:

Psalmul 93.2-5: Tronul Tău este întărit dintotdeauna, Tu ești din eternitate. Râurile s-au înălțat, Doamne, râurile și-au înălțat glasul, râurile și-au înălțat valurile mugind. Domnul, în locurile înalte, este mai puternic decât glasul apelor mari, decât valurile puternice ale mării. Mărturiile Tale sunt foarte sigure. Sfințenia își are locul în casa Ta, Doamne, zile îndelungate.

Să observăm acest contrast straniu: în acea zi, în Templu s-a desfășurat un astfel de proces profan, iar apoi, pe cele 15 trepte semicirculare din fața porții Nicanor din curtea din față a femeilor, preoții au cântat: „Sfințenia își are locul în casa Ta [se cuvine casei Tale]”.

Ei au venit împotriva Domnului Isus ca un val care se rostogolește spre țărnam, ca atunci când valurile puternice și răbufnitoare, revărsându-și jeturile, se sparg de țărnam. Dar, după cum am citit: Tronul lui Dumnezeu stătea sublim înălțat deasupra. În cele din urmă, Dumnezeu S-a folosit de nedreptatea lor pentru a oferi lumii mântuirea prin lucrarea răscumpărătoare a Domnului Isus pe cruce.

În această zi de vineri, în sinagogile din țara lui Israel se citea relatarea despre a 6-a zi a creației. În acea zi, Adam a primit viața din mâna Dumnezeului Creator. Dumnezeu a suflat suflarea Sa în nasul pământeanului, astfel încât acesta a devenit „un suflet viu”.

Biblia ne învață că Fiul lui Dumnezeu a fost Cel care a creat toate lucrurile, conform planurilor și sfaturilor Tatălui. Vineri, Creatorul a dat viață omenirii. Mai târziu, Creatorul a devenit Om, 1 Corinteni 15.45 Îl numește, pe Fiul lui Dumnezeu devenit Om, „ultimul Adam”. Dar vineri, fiii lui Adam l-au ucis pe ultimul Adam, pe Mesia! Ce dramă zguduitoare și șocantă prezintă istoria omenirii!

Sâmbătă

Mesia în mormânt

După răstignire, în jurul orei 18.00 a început sabbatul. Mesia a stat în mormânt timp de 24 de ore în acest Sabat. După furtunile din zilele precedente, a urmat liniște – liniștea mormântului. Era un sabbat de o ironie de nedescris! Psalmul 92 a fost cântat dimineața în jurul orei 9. Titlul, care face parte din textul de bază, spune „O cântare pentru ziua de sabbat”. Versetele 4-6 explică faptul că oamenii neevlavioși nu înțeleg lucrările mâinilor lui Dumnezeu în timp ce cei evlavioși le pot înțelege foarte bine:

Psalmul 92.4-6: Pentru că Tu, Doamne, m-ai bucurat prin fapta Ta, voi cânta de bucurie datorită lucrărilor mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne! Gândurile Tale sunt foarte adânci. Omul prost nu cunoaște aceasta și nebunul nu înțelege.

Domnul Isus, Creatorul, S-a lăsat să fie bătut în cuie pe crucea cea rușinoasă și prin lucrarea Sa a creat mântuirea. Dar cel nelegiuit nu înțelege lucrările lui Dumnezeu, lucrările mâinilor Lui. Cel evlavios, însă, se bucură și este copleșit de măreția lucrării Domnului pe cruce. El se minunează de profunzimea planului de mântuire al lui Dumnezeu. El știe că nu s-ar fi putut răscumpăra niciodată. Romani 3.22,23 explică în mod clar că toți oamenii sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu și că nu se pot elibera și nu pot lucra pentru a ajunge la Dumnezeu prin propriile lor acțiuni și eforturi:

Romani 3.23: ... pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu, ...

Dar vestea bună este că Dumnezeu a intervenit din partea Sa. Iată de ce textul din epistola către Romani citat mai sus continuă în versetele 24 și 25:

Romani 3.24,25: ... fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, ...

Oricine recunoaște că a încălcat poruncile lui Dumnezeu în viața sa și, prin aceasta, a devenit vinovat în fața lui Dumnezeu, poate ști că Dumnezeu este gata să îi ierte totul. Dacă suntem dispuși să ne descoperim, să mărturisim păcatul nostru și să ne pocăim înaintea Domnului, atunci avem promisiunea că Dumnezeu ne va ierta toate păcatele:

1 Ioan 1.9: Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte de păcatele noastre și să ne curățească de orice nedreptate.

În ziua de sabbat din Săptămâna Patimilor, s-a citit textul cu ziua a 7-a a creației din Geneza 2.1-3, unde este relatată odihna lui Dumnezeu. Aceasta a fost o zi de sabbat zguduitoare: mulți se odihneau în această zi în ipocrizie religioasă, în timp ce Mesia, „tăiat” de pe pământ, se afla în mormânt „odihnindu-se” acolo.

Prin moartea Sa, care a fost marcată în mod special de ziua de sabbat - căci dintre cele trei zile ale morții doar sabbatul a fost o zi completă de 24 de ore -, El este capabil să dea o adevărată „odihnă de Sabbat” pentru inimă și conștiință celor care se încredințează Lui. Numai El ne poate aduce pe noi, oamenii, la o odihnă interioară reală și durabilă. În Matei 11.28-29 El spune, invitându-ne pe toți:

Matei 11.28-29: Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Ați acceptat deja această invitație?

Duminică

Învierea

Duminică era ziua învierii, ziua biruinței, „ziua Domnului”! În a treia zi după răstignire, Domnul Isus Hristos a înviat glorios din morți. Cu toate că în fața mormântului din stâncă se afla o piatră grea, care se putea rostogoli, Biruitorul asupra morții și păcatului a ieșit la lumină. Această poartă a mormântului închisă nu era un obstacol. În aceeași zi, El a apărut în mijlocul ucenicilor - așa cum citim în Ioan 20.19-23 - deși ușile erau încuiate, și i-a salutată cu: „Shalom alechem!”.

Da, și bineînțeles că Psalmul 24 a fost cântat din nou în acea zi! Din Piața Templului răsunau glasurile cântăreților în cor: „Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, ca să între Împăratul Gloriei!”. Împăratul putea acum să intre chiar și atunci când acele uși din Ierusalim erau închise din motive de securitate. El a apărut în mijlocul ucenicilor Săi, în ciuda obstacolelor fizice.

Opt zile mai târziu - descris în Ioan 20.24-29 - ucenicii erau din nou împreună și ușile au fost din nou închise. Din nou, Domnul a apărut în mijlocul lor. Și în această zi se cânta în Templu Psalmul 24.

La cincizeci de zile după ziua învierii era sărbătoarea Cincizecimii. Acest lucru s-a întâmplat din nou într-o zi de duminică. Atunci a fost înființată Biserica (Adunarea), iar Duhul Sfânt a venit și a intrat în inimile celor răscumparați. Domnul le-a spus ucenicilor că El va pleca, dar că va trimite pe Duhul Sfânt ca Reprezentant și ajutor. În acea zi s-a cântat de asemenea Psalmul 24.

Psalmul 24.7,9: „Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, ca să între Împăratul gloriei!”

În acea zi, Domnul a intrat în inimile ucenicilor Săi prin Duhul Sfânt.

Vedem și recunoaștem noi planul minunat al lui Dumnezeu în această săptămână a patimilor și în cele ce urmează? Înțelegem noi în profunzime gloria de neconceput a lui Dumnezeu, așa cum a fost revelată în persoana lui Mesia Isus în tot acest proces?

Extras din: *Und Er kam nach Jerusalem*, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 56-74.

www.edition-nehemia.ch